

Predikan av Elisabeth Nordlander i Vallentuna, 8:e söndagen efter Trefaldighet, 2 augusti 2020.

Tema: Andlig klarsyn

Jag har i sommar gått igenom starroperationer på båda ögonen. Det var min optiker, som i en vanlig rutinkontroll upptäckte att jag bara såg 60% av full kapacitet. Jag blev oerhört förvånad, särskilt efteråt, när jag märkte hur stor skillnaden blev. Världen blev full av färg och konturerna skarpa och klara. Det var inte förrän efteråt som jag förstod hur dåligt jag hade sett innan.

Ämnet idag är "Andlig klarsyn" och det är förstås något annat, och något som berör oss ALLA. Andig klarsyn, vad kan det vara? Det kan vara att se under ytan, att se saker som händer i ett större perspektiv, och för den troende människan handlar det förstås om att urskilja Guds väg och Guds vilja. Kanske är det likadant med den andliga klarsynen som den fysiska, att vi inte ser som bra som vi tror. Tänk, om vi bara ser 60% , om ens det? Försämringen kan komma smygande. Kanske behövs det en undersökning? Och kanske hjälp utifrån?

Inte minst i vår tid står vi inför många val, många vägar och möjligheter. I alla fall ställer vi oss inför dem. Valen kanske inte behöver vara så många som vi tror.

I evangeliet talar Jesus om två vägar, en bred som många går på och en smal som få går på. Han talar om två portar, en som är vid och en som är trång. Och han uppmanar oss att välja den trånga porten och den smala vägen.

Att det ska behöva vara så svårt! Det här är ju en del av de kapitel i Matteus vi kallar "bergspredikan", en lång utläggning om vägen till ett gott liv, inte ett bekvämt liv, men ett liv med mening. Alldeles efter detta med de två vägarna och de två portarna kommer varningar för falska profeter. Det gäller att inte bli lurad, utan att vara vaksam och klarsynt!

Jag läser inte den här texten som ett hot om evig förtappelse, snarare som risken att slösa bort sitt liv här och nu. Himmelriket, det eviga livet börjar redan i det ögonblick som vi säger ja till Gud, ja till att bli en lärjunge till Jesus. Inte så lätt som det kan låta, inte om man ser till konsekvenserna. Hela bergspredikan handlar om att inte sätta sig själv först utan att se till sin medmänniskas behov, att verka för rättvisa, fred och godhet. Att älska Gud överallt och sin nästa som sig själv.

Det är inte en tillfällighet att GT texten idag är från profeten Jeremia. Den profeten om någon talar i klartext om orättvisor och grymhet. Men Gud har fått nog. Nu är det kört för folket och deras falska ledare. Vägen leder rakt ner i fördärvet. Men - när allt ser som mörkast ut, då kommer Guds nåd och räddning. "Med evig kärlek har jag älskat dig" säger Gud till människorna genom profeten Jeremia. Och långt senare kommer Jesus som ett yttersta bevis på hur långt Gud går i kärleken till sin skapelse.

Var finns då riskerna för oss? Var går den breda vägen? Var går den smala? Och vad gör det för skillnad om jag går den ena eller den andra?

Det är egentligen en fråga för samtal, för jag tror att vi alla kan ha tankar om det. Jag ger er mina.

På den breda vägen är det inte alls så bekvämt som man kan tro. Många ser tyngda ut av oro och ångest för framtiden, corona, klimatförändringar, sämre ekonomi, brottslighet och ett instabilt världsläge. Dessutom har alla bråttom, så det finns ingen tid att ta rast och orientera sig själv efter en karta. Det är bara att hänga med i tempot. Som på en motorväg. Men det ser inte de som ilar fram där, för synen ha försämrats med tiden.

Den smala vägen ser ut att vara långsam, vilket den också är. Den slingrar sig och är ganska backig. Vandrarna blir trötta och tar rast då och då. Det blir tillfällen att tänka efter var man befinner sig och vad man har upplevt på vägen. Rasterna blir tillfällen till samtal, och även när man går är tempot inte högre än att vandrarna kan samtala med varandra. De påminner varandra om målet och om honom som sa: *"Hela vägen går jag med er, vad kan ni väl önska mer?"* De som går den smala vägen lägger förstås också märke till förändringarna i landskapet, ännu mer än de andra, eftersom de på den smala inte har lika bråttom. De saknar fjärlarna och ekorrarna, och backarna gör de trötta och törstiga, tills någon pekar och säger: *"Här en källa rinner. Den är djup och klar, gömd men uppenbar"*.

Hur blir jag andligt klarsynt? Och vågar jag gå Guds väg, ledd av Anden, även om andra inte förstår, även om andra tycker att jag missar mycket som inte tar del, som de, av alla negativa nyheter som måste dövas med tom underhållning.

Klarsyntheten kanske kommer genom att jag stannar upp och tänka efter, kanske samtalar med någon annan, och framför allt med Gud, och med Jesus Kristus som inte lämnar mig ensam utan går med mig hela vägen. Vad är viktigt i långa loppen? Vad och vem vill jag leva för?

Coronatider är svåra men också en möjlighet till tid för eftertanke, tid att skaffa sig perspektiv, dela erfarenheter.

Klarsynthet är en gåva att be om. Låt oss därför be med den heliga Birgitta: ***Herre, visa mig vägen och gör mig villig att vandra den***

Elisabeth Nordlander, komminister
elisabeth.nordlander@svenskakyrkan.se